

opusdei.org

Kanonizacija Junípera Serre

Homilija koju je papa Franjo održao u Nacionalnom svetištu Bezgrješnog Začeca u Washingtonu D.C. na Misi kanonizacije blaženog Junípera Serre.

29.09.2015.

**SVETA MISA I KANONIZACIJA
BLAŽENOG VLČ. JUNÍPERA SERRE**

***HOMILIJA NJEGOVE SVETOSTI
PAPE FRANJE***

*Nacionalno svetište Bezgrješnog
Začeca, Washington, D.C.*

Srijeda, 23. rujna 2015.

.....

Uvijek se radujte u Gospodinu!
Ponavljam, radujte se! To su
izvanredne riječi, riječi koje utječu
na naš život. Pavao nam kaže da se
radujemo; gotovo da nam zapovijeda
da se radujemo. Ta zapovijed
odzvanja sa željom koju svi imamo
za ispunjenim životom, životom koji
ima smisao, radosnim životom. Kao
da Pavao može čuti što svatko od nas
misli u svojem srcu i izrazi ono što
mi osjećamo, što doživljavamo. Nešto
nas duboko u nama poziva da se
radujemo i kaže nam da ne
pristajemo na placebo koji nas uvijek
održava ležernima.

U isto vrijeme svi znamo borbe
svakodnevnog života. Čini se da

toliko toga stoji na putu ovog poziva da se radujemo. Svakodnevna nas rutina često može odvesti do neke vrste zlovoljne apatije koja pomalo postaje navika, s fatalnom posljedicom: naša srca obamru.

Ne želimo da apatija vodi naše živote ... ili želimo? Ne želimo da snaga navike vlada našim životom ... ili želimo? Stoga se trebamo upitati: Što možemo učiniti da zaštitimo naša srca da ne obamru, ne postanu umrtvljena? Kako možemo učiniti da radost Evanđelja raste i jače se ukorijeni u našim životima?

Isus daje odgovor. Rekao je svojim učenicima tada i sada ga kaže nama: Idite naprijed! Naviještajte! Radost Evanđelja je nešto što se treba iskusiti, nešto što se poznaje i živi samo kroz predavanje dugima, kroz davanje nas samih drugima.

Duh svijeta nam kaže da budemo poput svih ostalih, da se

zadovoljavamo onime što dolazi lagano. Suočeni s ovim ljudskim načinom razmišljanja, „moramo ponovo zadobiti uvjerenje da trebamo jedni druge, da imamo zajedničku odgovornost za druge i za svijet“ (*Laudato Si*, 229). To je odgovornost naviještanja Isusove poruke. Jer je izvor naše radosti „neprekidna želja pokazivanja milosrđa, plod našeg vlastitog iskustva moći Očevog beskonačnog milosrđa“ (*Evangelii Gaudium*, 24). Izađite van svima, naviještajte po pomazanju i dajte pomazanje naviještajući. Gospodin nam to danas kaže. Kaže nam:

Kršćanin pronalazi radost u misiji:
Idite ljudima svih naroda!

Kršćanin osjeća radost u izvršavanju zapovijedi: Idite naprijed i propovijedajte dobru vijest!

Kršćanin pronalazi uvijek novu radost u odgovaranju na poziv: Idite naprijed i dajte pomazanje!

Isus šalje svoje učenike svim narodima. Svim ljudima. I mi smo bili dio svih tih ljudi od prije dvije tisuće godina. Isus nije dao kratak popis onih koji jesu ili nisu vrijedni primanja njegove poruke ili njegove prisutnosti. Umjesto toga, uvijek je prihvaćao život onakvim kakvog ga je vidio. U licima boli, gladi, bolesti i grijeha. U licima rana, žeđi, istrošenosti, sumnje i sažalijevanja. Daleko od očekivanja lijepog, dobro odjevenog i uredno počešljanog života, prihvatio je život kako ga je našao. Nije bilo razlike je li bio prljav, raščupan, slomljen. Isus je rekao: Idite i svima kažite dobru vijest. Idite i u moje ime prihvatite život kakav je, a ne kakav mislite da bi trebao biti. Izađite na ceste i sporedne putove, izađite kako biste bez straha, bez predrasuda, bez

superiornosti, bez spuštanja, rekli dobru vijest svima koji su izgubili radost življenja. Izađite kako biste naviještali milosrdan Očev zagrljaj. Otiđite do onih koji su opterećeni boli i neuspjehom, koji osjećaju da su im životi prazni i naviještajte ludost Oca punog ljubavi koji ih želi pomazati uljem nade, uljem spasenja. Izađite i propovijedajte dobru vijest da greške, lažne obmane i laži nemaju zadnju riječ u životu osobe. Izađite s pomazanjem koje ublažava rane i zacjeljuje srca.

Misija nikada nije plod savršeno isplaniranog programa ili dobro organiziranog priručnika. Misija je uvijek plod života koji zna što će pronaći i zacijeliti, susresti i oprostiti. Misija se rađa iz stalnog iskustva Božjeg milosrdnog pomazanja.

Crkva, sveti narod Božji, gazi prašnjave putove povijesti, toliko često ispresijecane sukobom,

nepravdom i nasiljem, kako bi susrela svoju djecu, našu braću i sestre. Sveti i vjerni Božji narod se ne boji gubitka smjera; boji se zatvaranja u sebe, zamrzavanja u elite, prijanjanja uz vlastitu sigurnost. Znaju da je zatvaranje u sebe, u mnogim oblicima koje ima, uzrok tolike apatije.

Stoga izađimo, hajdemo dalje kako bi ponudili svima život Isusa Krista (*Evangelii Gaudium*, 49). Božji narod može prihvatiti svakoga jer smo učenici Onoga koji je kleknuo pred svojima kako bi im oprao noge (ibid., 24).

Danas smo ovdje, danas možemo biti ovdje, jer su mnogi ljudi željeli odgovoriti na taj poziv. Vjerovali su da „život raste tako da se daje drugima, a da oslabljuje u izolaciji i udobnosti“ (*Aparecida Document*, 360). Nasljednici smo hrabrog misionarskog duha tolikih

muškaraca i žena koji su više voljeli to da „ne budu zatvoreni u strukturama koje daju lažan osjećaj sigurnosti... u navikama koje nam daju osjećaj sigurnosti, dok pred našim vratima ljudi gladuju“ (*Evangelii Gaudium*, 49). Dužnici smo tradicije, lancu svjedoka koji su omogućili da dobra vijest Evanđelja u svakoj generaciji bude i „dobra“ i „vijest“.

Danas se prisjećamo jednog od tih svjedoka, koji je svjedočio u ovim zemljama, velečasnog Junípera Serre. On je bio utjelovljenje „Crkve koja ide naprijed“, Crkve koja je odlučila svugdje donijeti pomirujuću Božju nježnost. Junípero Serra je napustio svoj zavičaj i svoj način života. Bio je uzbuđen radi raštrkanih putova, radi upoznavanja mnogih ljudi, učenja i vrjednovanja njihovih specifičnih običaja i načina života. Naučio je kako probuditi i njegovati Božji život u licima svih koje je susretao; učinio

ih je svojom braćom i sestrama. Junípero je tražio način kako da obrani dostojanstvo urođeničke zajednice, kako da ju zaštiti od onih koji su se prema njoj odnosili loše i zlostavljali je. Loše postupanje i zla koja nas još danas opterećuju, posebno radi patnje koju uzrokuju u životima mnogih ljudi.

Velečasni Serra imao je geslo koje je nadahnjivalo njegov život i rad, ne samo izreku, već iznad svega stvarnost koja je oblikovala način na koji je živio: *siempre adelante!* Uvijek naprijed! Za njega je to bio način nastavka doživljavanja radosti Evanđelja, čuvanja svojeg srca od otupljivanja, od toga da obamre. Nastavio je naprijed jer je Gospodin čekao. Nastavio je jer su njegova braća i sestre čekali. Nastavio je do kraja svojega života. Danas, poput njega, i mi možemo reći: Naprijed! Nastavimo ići naprijed!

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/kanonizacija-junipera-
serre/](https://opusdei.org/hr-hr/article/kanonizacija-junipera-serre/) (7.03.2026.)